

РЕШЕНИЕ

№ 1846

гр. София, 19.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16
състав,** в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **10904** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 233 Закона за министерство на вътрешните работи(ЗМВР).

Образувано е по жалба на Н. Х. Б. от [населено място] срещу заповед № 4153/23.10.2012г., издадена от директора на Главна дирекция Гранична полиция /ГДГП/ при Министерство на вътрешните работи на Република България, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя от длъжността „старши полицаи” в 04 група на Граничен контролно-пропускателен пункт – Капитан А. от Г. – С. към Регионална дирекция Гранична полиция – Е. при Главна дирекция Гранична полиция, категория „Е”, I-ва степен.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден в нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. Според жалбоподателя разпоредбата на чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се прилага единствено при. назначаване на държавни служители в МВР, а не спрямо заварени случаи, какъвто е и неговият. Изразено е искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез упълномощения адвокат Й. поддържа жалбата, на изложените в нея основания.

Ответната страна – директора на Главна дирекция Гранична полиция, представляван от юрисконсулт О., оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалвания административен акт.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните

поделото писмени доказателства по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от представените по делото доказателства, Н. Х. Б. е заемал длъжността „старши полицаи“ в 04 група на Граничен контролно-пропускателен пункт – Капитан А. от Г. – С. към Регионална дирекция Гранична полиция – Е. при Главна дирекция Гранична полиция, категория „Е“, I-ва степен.

С оспорената в настоящето производство заповед № 4153/23.10.2012г., издадена от директора на Главна дирекция Гранична полиция е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, на основание чл. 28, ал.3, вр. чл. 246, т.2, вр. чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“, във вр. чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Изложени са мотиви в заповедта, че с решение № 19/18.10.2001г. на Районен съд – [населено място], по АНПр № 10, по описа за 2001г. Н. Х. Б. е освободен от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК. Заповедта е издадена след направено предложение за прекратяване на служебното правоотношение на служител в МВР, с рег. № 18451/15.10.2012г., по описа на Регионална дирекция Гранична полиция – Е., изготвено от директора на РДГП-Е..

Видно от приложеното по делото решение № 19 от 18.10.2001г. на Свиленградски районен съд Н. Х. Б. е признат за виновен за това, че на 22.03.2001г., около 02:00ч. в [населено място] управлявал лек автомобил марка „Фолксваген Голф“ с рег. № Х 19-20 Н, с концентрация на алкохол в кръвта 2,07 промила, установено по надлежния ред. На основание чл. 343б и чл. 78а от Наказателния кодекс Н. Б. е освободен от наказателна отговорност като му е наложена глоба в размер на 500 лева и на основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал.1, т. 7, вр. чл. 78а, ал.4 от НК е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от седем месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 30.10.2012г. Жалбата по съдебен ред е подадена чрез Главна дирекция Гранична полиция, с вх. № Ж-138 от 31.10.2012г. Следователно жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Видно от представените по делото доказателства Н. Х. Б. е заемал длъжността „старши полицаи“ в 04 група на Граничен контролно-пропускателен пункт – Капитан А. от Г. – С. към Регионална дирекция Гранична полиция – Е. при Главна дирекция Гранична полиция, категория „Е“, I-ва степен.

Съгласно чл. 246, т. 2 ЗМВР, заповедите за прекратяване на служебните правоотношения се издават от органите по чл. 186, ал. 1 - за държавните служители от категории Д и Е. Съгласно чл. 186, ал. 1 ЗМВР директорите на главни дирекции са органи по назначаването за държавните служители на длъжности от категории Г, Д и Е. Поради това следва да се приеме, че обжалваният административен акт е издаден от

компетентен орган – директора на Главна дирекция Гранична полиция, съгласно чл. 246, т. 2 вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР. Процесната заповед е издадена и в предвидената от закона форма - чл. 269 от Правилника за прилагане на Закона за министерство на вътрешните работи /ППЗМВР/, при спазване на действащите материално-правни разпоредби и административно-производствените правила. Оспорената заповед е мотивирана и е съобразена с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 - т. 5 от АПК.

Посоченото от административния орган основание за прекратяване на служебното правоотношение по чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д” ЗМВР предвижда обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения поради установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение. Разпоредбата на чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР въвежда изискване за държавен служител в МВР да се назначава лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК. Осъждането за умишлено престъпление от общ характер е основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” по чл. 227, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В случая жалбоподателят е освободен от наказателна отговорност, но на основание чл. 78а НК му е наложено административно наказание за извършено от него умишлено престъпление от общ характер по чл. 343б, ал. 1 НК. Това обстоятелство пречатства възможността лицето да бъде назначено за държавен служител в МВР по смисъла на чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР, а когато същото бъде установено по отношение на вече назначен държавен служител в МВР - то води до обективна невъзможност за изпълнение на задълженията по смисъла на чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д” ЗМВР. Като е изложил мотиви в тази насока, административният орган е приложил правилно материално правните норми, поради което не е налице отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснати в хода на административното производство процесуални нарушения поради това, че не е бил уведомен за започналото административно производство. Съгласно чл. 268, ал. 1 ППЗМВР, прекратяването на служебното правоотношение на основание чл. 245, ал. 1, т. 1, т. 2, предложение второ, т. 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, т. 13, предложение второ, т. 14 и 15 ЗМВР се извършва по инициатива на органа по назначаването, като органите по чл. 268а могат да правят предложение. Не се съдържа задължително изискване служителят да бъде запознат с направеното предложение за прекратяване на служебното правоотношение, поради което и липсата на такова уведомяване не може да обоснове нарушение на процедурните правила по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че е започнал службата си в МВР преди измененията на чл. 179 и чл. 245 ЗМВР през 2008г., поради което тези разпоредби в настоящата си редакция са неприложими, тъй като нямат обратна сила.

Преценката на общите и специфични изисквания по чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се прави не само при постъпване на работа, но и за вече назначените държавни служители в МВР, за обективна невъзможност да изпълняват задълженията си. Едно от изискванията на чл. 179, ал. 2, т. 1 ЗМВР е лицето да не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК. Видно от представените

доказателства по делото спрямо Н. Б. е било наложено административно наказание по чл. 78а от НК за извършено от него престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. Поради това е изпълнено условието по чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д” от ЗМВР. Разпоредбата е императивна и след като е установено обстоятелството по чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР - наложено административно наказание на основание чл. 78а от НК за извършено умишлено престъпление от общ характер, административният орган няма право на преценка и действа при обвързана компетентност. Действително това обстоятелство е настъпило през 2001г., а разпоредбата е действаща от 2006 година, но законодателят не е регламентирал срок, в който органът по назначаване да е длъжен да прекрати правоотношението със служителя, поради което не може да се приеме, че законът или целта му са нарушени.

Разпоредбата на чл. 179 ЗМВР в приложимата редакция съдържа законови изисквания за постъпване на служба в МВР за държавни служители в МВР, но отсъствието на изрично изброените общи и специфични изисквания или на други условия се преценява не само при постъпване на държавна служба. Тези изисквания следва да са налице и по отношение на назначените държавни служители в МВР, за да не е налице обективна невъзможност да изпълняват задълженията, поради установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 2, т. 2 ЗМВР. След като едно от изискванията на закона е при постъпване на работа в МВР лицата да представят доказателства, че не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или да не са освобождавани от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс, то осъждането само по себе си води до обективна невъзможност служителят на МВР да изпълнява задълженията си. Както е посочил законодателят в чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д” от ЗМВР - служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при обективна невъзможност да изпълнява задълженията си поради установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание „уволнение”. Следователно, изискването държавните служители от МВР да не са осъждани за умишлени престъпления от общ характер е изискуемо условие за службата им, а наличието на осъждане се третира като обективна невъзможност те да изпълняват служебните си задължения.

По изложените съображения, оспорената заповед се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София -град, I отделение, 16-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. Б. срещу заповед № 4153/23.10.2012г., издадена от директора на Главна дирекция Гранична полиция при Министерство на вътрешните работи на Република България.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия:

